

New Jersey Mùa Đông Một Góc Trời

Chưa bao giờ buồn vậy, thành phố Mỹ mùa Đông! Hình những nhánh cây cong không chim nào dám đậu / chỉ có tuyết là bầu / chỉ có sương đóng băng; đường đi để dấu chân của ít người đi bộ...

Mùa Hạ thành nỗi nhớ. Mùa Thu để lại buồn. Mùa Đông đang tang thương đến tiếng chuông cũng vỡ...Những Giáo Đường tượng Chúa hình như cũng rưng rưng...Ôi mùa Đông mùa Đông nói ra thì thấy khó! Nói ra mà...với ai?

Đường tôi đi bỗng dài vì không ai ngược cả! Hàng cây đường không lá...Mây trời cũng không bay! Mây trời đứng đó chi? Đợi mùa Xuân, dám lắm? Chưa bao giờ mình nắm nỗi buồn không ai chia!

New Jersey! New Jersey! Đây không là tất cả của nước Mỹ lạnh lùng; nhưng đây là mùa Đông, ở đâu thì cũng thế! Tôi biết em ứa lệ khi đọc tới câu này...Bài thơ tôi dẫu hay, bài thơ tôi dẫu dở...nó, chứng nhân một thuở của người tù vong thân giữa xứ sở người dưng / có những người vong quốc!

Tôi muốn nhạt hòn đất, toàn là tuyết em ơi!
Toàn là tuyết em ơi toàn là tuyết em ơi...

*

Hầu như ai, làn môi cũng một màu tím rịm! Cô tiếp viên áo tím nở nụ cười tím than.

*Tôi chọn một góc bàn. Tách cà phê bốc khói...
Không ai lên tiếng nói, chỉ nhìn tờ menu...*

Trần Văn Lệ